

2. ΟΚΤΩΗΧΟΣ. ΚΕΙΜΕΝΟΝ. ΗΧΟΣ Α'.

+++++

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι, Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Εὐφράνθητε οὐρανοί, σαλπίζατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, τῷ Σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας, ὡς φιλόνητος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου, Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος.

2. ΟΚΤΩΗΧΟΣ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ. ΗΧΟΣ Α'.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικὸ Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικὸ. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Τὶς ἐσπερινὰς μας προσευχὰς δέξου τις, Ἄγιε Κύριε, καὶ δός μας συγχώρηση ἁμαρτιῶν, διότι εἶσαι ὁ μόνος πού ἔδειξες στὸν κόσμον τὴν Ἀνάσταση.

Ἐλᾶτε, λαοί, γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ περικυκλώστε τὴν. Καὶ δοξάστε μέσα σ' αὐτήν, αὐτὸν πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, διότι αὐτός εἶναι ὁ Θεὸς μας, ὁ ὁποῖος μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τίς ἀνομίες μας.

Ἐλᾶτε, λαοί, νὰ ὑμνήσουμε καὶ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Χριστό δοξάζοντας τὴν Ἀνάστασή του ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Διότι αὐτός εἶναι ὁ Θεὸς μας, πού λύτρωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου).

Χαρεῖτε, οὐρανοί, σαλπίζτε, τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διαλαλήστε ἐσεῖς τὰ ὄρη τὴν χαρὰ. Διότι νὰ, ὁ Ἐμμανουὴλ (πού σημαίνει ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας) τίς ἁμαρτίες μας τίς κάρφωσε στὸν Σταυρό, καὶ αὐτός πού δίνει τὴν ζωὴν, νέκρωσε τὸν θάνατο ἀναστήνοντας τὸν Ἀδὰμ ὡς φιλόνητος.

Αὐτὸν, πού θεληματικὰ σταυρώθηκε σωματικὰ γιὰ μᾶς, πού ἔπαθε καὶ ἐτάφη καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἄς τὸν ὑμνήσουμε λέγοντας· Στήριξε στὴν ὀρθὴ πίστη τὴν Ἐκκλησία σου, Χριστέ, καὶ κάνε εἰρηνικὴ τὴν ζωὴν μας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος.

Στέκοντας κοντὰ στὸν τάφο σου, ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὴν

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι Σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον Ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος προελθόντα ἀφράστως, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον, καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἔπου ράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας κάθελουσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ Βασίλειον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11.

Ἐκτενής... Κεφαλοκισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

ζωή (ἐσένα), προσφέρουμε δοξολογία στήν ἀνέκφραστή σου εὐσπλαχνία, Χριστέ, Θεέ μας· Διότι καταδέχθηκες, ἀναμάρτητε, Σταυρό καὶ θάνατο, γιὰ νὰ δωρήσεις τὴ ζωὴ στὸν κόσμο, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἄς ὑμνήσουμε αὐτόν, πού μαζί μέ τόν Πατέρα δέν ἔχει ἀρχή, τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Πατρός, πού μένει πάντα ὁ ἴδιος (ἀπαράλλακτος). Αὐτόν πού γεννήθηκε κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο ἀπό παρθενική κοιλιά. Αὐτόν, πού καταδέχθηκε Σταυρό καί θάνατο γιὰ χάρη μας, καί ἀναστήθηκε μέ δόξα, ἄς τόν ὑμνήσουμε λέγοντας· Δόξα σ' ἐσένα, Κύριε, πού δίνεις τὴ ζωὴ, πού εἶσαι σωτήρας τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμια δόξα, πού γεννήθηκε ἀπό ἀνθρώπους, κι ἐγέννησε τὸν Κύριο, τὴν ἐπουράνια πύλη, ἄς ὑμνήσουμε τὴν Μαρία τὴν Παρθένο, πού εἶναι ὁ ὕμνος τῶν Ἀγγέλων καὶ τό στολίδι τῶν πιστῶν. Διότι αὕτη ἀναδείχθηκε Οὐρανός καί Ναός τῆς Θεότητος. Διότι αὕτη, ἀφοῦ κατεδάφισε τὸν διαχωριστικό τοῖχο τῆς ἔχθρας (μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων), στή θέση τῆς ἔφερε εἰρήνη, καὶ ἄνοιξε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Κατέχοντας λοιπὸν αὕτη τὴν ἄγκυρα τῆς πίστεως ἔχουμε ὑπερασπιστὴ τὸν Κύριο, πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν. Ἄς ἔχει θάρρος λοιπὸν, ἄς ἔχει θάρρος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτὸς θὰ πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς μας, ὡς παντοδύναμος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 9-11).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

<p>Απόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15). Τροπάρια. Τῷ πάθει σου, Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ ἀναστάσει σου ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Ἀγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις, οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, χειρὰς κροτεῖτω τὰ ἔθνη μετ' εὐφροσύνης· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τῷ Σταυρῷ προσήλωσε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ τὸν θάνατον νεκρώσας, ζωὴν ἡμῖν ἐδώρησατο, πεπτωκότα τὸν Ἀδὰμ παγ- γενῆ ἀναστήσας, ὡς φιλόανθρωπος.</p> <p>Βασιλεὺς ὑπάρχων οὐρανοῦ καὶ γῆς, Ἀκατάληπτε, ἐκὼν ἐσταύρωσαι διὰ φιλοανθρωπίας· ὄν ὁ ἄδης συναντήσας κάτωθεν ἐπικράνθη, καὶ δικαίων ψυχὰι δεξάμεναι, ἠγαλλιᾶσαντο· Ἀδὰμ δὲ ιδῶν σε τὸν Κτίστην ἐν τοῖς καταχθονίοις ἀνέστη. Ὡ τοῦ θαύματος! πῶς θανάτου ἐγεύσατο ἢ τῶν ἀπάντων ζωῆ; ἀλλ' ἢ ὡς ἠβουλήθη, κόσμον φωτίσαι, κραυγάζοντα καὶ λέγοντα· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Γυναῖκες μυροφόροι μύρα φέρουσαι, μετὰ σπουδῆς καὶ ὀδυρμοῦ τὸν τάφον σου κατέλαβον, καὶ μὴ εὐροῦσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, παρὰ δὲ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p>		<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 14-15). Τροπάρια. Μέ τό πάθος σου, Χριστέ, ἐλευθερωθήκαμε ἀπό τὰ πά- θη, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου λυτρωθήκαμε ἀπό τὴ φθορά. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ἄς σκιρτᾷ ἀπό ἀγαλλίαση ἢ πλάση, ἄς χαίρονται οἱ οὐρανοί, ἄς χειροκροτοῦν τὰ ἔθνη μέ εὐφροσύνη· Διότι ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας μας, κάρφωσε στὸν Σταυρό τίς ἁμαρτίες μας, καὶ ἀφοῦ νέκρωσε τὸν θάνατο, ἐδώρισε σ' ἐμᾶς ζωή, ἀναστήνοντας ἀπό τὴν πτώση τὸν Ἀδὰμ, μαζί μέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, ὡς φιλόανθρωπος.</p> <p>Ἐνῷ εἶσαι Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀκατανόητε, θεληματικά σταυρώθηκες ἀπό φιλοανθρωπία, Ἐσύ, τὸν ὁποῖο μόλις συνάντησε κάτω ὁ ἄδης πικράθηκε, καὶ οἱ ψυχές τῶν δικαίων, πού σέ δέχθηκαν αἰσθάνθηκαν ἀγαλλία ση. Καὶ ὁ Ἀδὰμ, μόλις εἶδε ἐσένα τὸν πλάστη στά καταχθόνια (στὸν ἄδη), ἀναστήθηκε. Ὡ στοῦ θαῦμα! Πῶς γεύθηκε τὸν θάνατο ἢ ζωὴ τῶν πάντων; Ὅχι μέ ἄλλο τρῶ- πο, ἀλλά ὅπως θέλησε, γιὰ νά φωτίσει τὸν κόσμο πού κραυγάζει καὶ λέγει· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Γυναῖκες Μυροφόρες φέρνοντας μύρα, μέ βιασύνη καὶ θρήνο ἔφθασαν στὸν τάφο σου. Καὶ μὴ βρίσκοντας τό ἀμόλυντο σῶμα σου, καὶ μαθαίνοντας ἀπό τὸν Ἀγγέλο τό καινούριο καὶ παράδοξο θαῦμα, ἔλεγον στοὺς Ἀποστό- λους· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος παρέχοντας στὸν κόσμο τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Νά! Ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. Διότι γέν-</p>
---	--	--

<p>Ἰδοὺ πεπλήρωται ἡ τοῦ Ἡσαΐου πρόρρησις· Παρθένος γὰρ ἐγέννησας, καὶ μετὰ τόκον, ὡς πρὸ τόκου διέμεινας. Θεὸς γὰρ ἦν ὁ τεχθεὶς· διὸ καὶ φύσις ἐκαινοτόμησεν. Ἀλλ' ὦ Θεομητορ, ἰκεσίας σῶν δούλων, σῶ τεμένει προσφερομένας σοι, μὴ παρίδης· ἀλλ' ὡς τὸν Εὐσπλαγχνον σαῖς ἀγκάλαις φέρουσα, σοῖς οἰκέταις σπλαγχνίσθητι, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16). Ἀπολυτίκιον.</p> <p>Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι Ζωοδότα· Δόξα τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε Φιλάνθρωπε.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σου· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.</p>		<p>νησες Παρθένος, καὶ μετὰ τὴν γέννηση ἔμεινες Παρθένος, ὅπως πρὶν τὴν γέννηση. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἦταν Θεός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ φύση ἔκανε κάτι καινούριο. Ἀλλά, ὦ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μὴ παραβλέψεις τίς ἰκεσίες τῶν δούλων σου, πού προσφέρονται στὸν ναό σου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κρατᾶς τὸν εὐσπλαγχο σίς ἀγκάλαις σου, σπλαχνίσου τοὺς δούλους σου, καὶ μεσίτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 15,-16). Ἀπολυτίκιον.</p> <p>Ἐνῷ ἦταν σφραγισμένη ἡ πέτρα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ στρατιῶτες ἐφύλαγαν τὸ ἀμόλυπτο σῶμα σου, ἀναστήθηκες τριήμερος, Σωτήρα, δωρίζοντας στὸν κόσμο τὴν ζωὴν. Γι' αὐτὸ οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν (οἱ Ἄγγελοι) ἔκραζαν σ' ἐσένα πού δίνεις τὴν ζωὴν· Δόξα στὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ, δόξα στὴ Βασιλείᾳ σου, δόξα στὴν οἰκονομία σου (στό φιλάνθρωπο καὶ σοφὸ σου σχέδιο γιὰ τὴ σωτηρία μας), μόνε φιλάνθρωπε.</p> <p>Δόξα...Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Μόλις ὁ Γαβριὴλ σοῦ ἀνήγγειλε τὸ χαῖρε, Παρθένε, μαζί μέ τὴ φωνὴ ἔπαιρνε σάρκα ὁ Κύριος τῶν ὄλων, μέσα σ' ἐσένα τὴν ἀγία κιβωτό, ὅπως εἶπε ὁ δίκαιος Δαυῖδ. Ἀναδείχθηκες πιὸ πλατιά ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς κρατώντας στὰ σπλάχνα σου τὸν Δημιουργό σου. Δόξα σ' αὐτόν πού κατοίκησε μέσα σου. Δόξα σ' αὐτόν πού προῆλθε ἀπὸ σένα. Δόξα σ' αὐτόν πού μᾶς ἐλευθέρωσε, μέ τὴ γέννησή του ἀπὸ σένα.</p> <p>Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 16-17).</p>
--	--	--

Απόλυσις: (Συλλειτουργικόν. Σελίς16-17).

ΗΧΟΣ Α'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα.

Σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἐκουσίως Οἰκτίρμον, ἐν μνήματι τεθεὶς, ὡς θνητὸς Ζωοδότα, τὸ κράτος συνέτριψας, Δυνατὲ, τῷ θανάτῳ σου. Σὲ γὰρ ἔφριξαν, οἱ πυλωροὶ οἱ τοῦ ἄδου· σὺ συνήγειρας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος θανόντας, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν τὴν μόνην πανάμωμον.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο

ΗΧΟΣ Α'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Οἱ στρατιῶτες φρουρώντας τὸν τάφον σου, Χριστέ, ἔγιναν ὡς νεκροὶ ἀπὸ τῆ λάμψη τοῦ Ἀγγέλου, πού ἐφανίσθη καὶ διεκήρυττε στίς γυναῖκες τὴν Ἀνάστασιν. Ἐσένα δοξάζομε πού κατάργησες τὴ φθορά, σ' ἐσένα προσπέφτομε πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ εἶσαι ὁ μόνος Θεός μας.

Δόξα...

Ἀφοῦ καρφώθηκες στὸν Σταυρό μετὰ τὴ θέλησή σου, εὐσπλαχνε, καὶ τοποθετήθηκες σὲ μνήμα ὡς θνητός, Ἐσὺ πού δίνεις τὴ ζωὴ, συνέτριψες τὸ κράτος τοῦ θανάτου μετὰ τὸν θάνατό σου, παντοδύναμε. Διότι ἀπὸ σένα ἔφριξαν οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδου. Ἐσὺ ἀνέστησες μαζί σου τοὺς νεκρούς ἀπὸ αἰῶνες, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ Θεοῦ σὲ ἀναγνωρίζομε πού παρέμεινες Παρθένος καὶ μετὰ τὴ γέννηση, ὅλοι ἐμεῖς πού μετὰ πόθον καταφεύγομε σὴν δικὴ σου ἀγαθότητα. Διότι ἐσένα ἔχομε προστασία οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐσένα κατέχομε σωτηρία στοὺς πειρασμούς, ἐσένα τὴν μόνη Πάναγνη.

Ἦλθαν μετὰ τὴν αὐγὴν σὸ μνήμα σου γυναῖκες, καὶ ὅταν εἶδαν τὴν ἀγγελικὴν παρουσίαν ἔτρεμαν· Ὁ τάφος

ὄρθρῳ, καὶ ἀγγελικὴν ὄπτασίαν θεασάμενοι ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν ἔγερσιν. Τὸν ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς ὁ μόνος κραταιὸς καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας δυνάμει Σταυροῦ.

Δόξα...

Ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεὶς ὁ ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, καὶ ἡγείρας Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι Ζωοδότα· Δόξα τοῖς σοῖς παθήμασι, Χριστέ· δόξα τῇ ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς δούλους σου.

Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ὑπακοή.

Ἡ τοῦ ληστοῦ μετάνοια, τὸν Παράδεισον ἐσύλησεν, ὁ δὲ θρῆνος τῶν Μυροφόρων τὴν χαρὰν ἐμήνυσεν· ὅτι ἀνέστης Χριστέ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

ἄστραφτε ἀπὸ ζωῆ· τὸ θαῦμα προκαλοῦσε σ' αὐτές κατὰ πληξιν· γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔφυγαν, ἐκήρυτταν στοὺς Μαθητὲς τὴν Ἀνάστασιν· ὁ Χριστός λαφυραγώγησε τὸν ἄδην ὡς ὁ μόνος ἰσχυρὸς καὶ δυνατός, καὶ ἀνέστησε μαζί του ὅλους, ὅσοι βρῖσκονταν στὴ φθορὰ τοῦ θανάτου διαλύοντας τὸν φόβο τῆς καταδίκης μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Σταυροῦ.

Δόξα...

Μολονότι καρφώθηκες στὸν Σταυρό, Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, καὶ συγκαταλέχθηκες μεταξύ τῶν νεκρῶν, ἀθάνατε Κύριε, ἀναστήθηκες τριήμερος, Σωτὴρα μας, καὶ ἀνάστησες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου· Γι' αὐτό καὶ οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἔκραζαν, Ζωοδότα, (Ζωοπάροχε)· δόξα στὰ παθήματά σου, Χριστέ, δόξα στὴν Ἀνάστασή σου, δόξα στὴν κάθοδό σου (ἀπὸ τὸν οὐρανὸ), μόνη φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μαρία, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀξιοσέβαστο δοχεῖο τοῦ Κυρίου, ἀνάστησε ἡμᾶς πού πέσαμε στὸ χάος τῆς φοβερῆς ἀπογνώσεως καὶ τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν θλίψεων. Διότι Ἐσύ ἀποδείχθηκες σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ βοήθεια καὶ δυνατὴ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς δούλους σου.

Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή.

Ἡ μετάνοια τοῦ ληστοῦ λαφυραγώγησε τὸν παράδεισον, καὶ ὁ θρῆνος τῶν Μυροφόρων μῆνυσε τὴν χαρὰ· ὅτι δηλαδὴ ἀναστήθηκες, Χριστέ Θεέ μας, παρέχοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

<p>Αντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, εἰσάκουσόν μου τῶν ὀδυνῶν, Κύριε σοὶ κράζω.</p> <p>Τοῖς ἐρημικοῖς, ἄπαυστος ὁ θεῖος πόθος ἐγγίνεται, κόσμου οὐσι τοῦ ματαίου ἐκτός.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, τιμὴ καὶ δόξα, ὥσπερ Πατρί, πρέπει ἅμα καὶ Υἱῷ· διὰ τοῦτο ἄσωμεν τῇ Τριαδικῇ Μονοκρατορίᾳ.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰς τὰ ὄρη τῶν σῶν, ὑψώσάς με νόμων, ἀρεταῖς ἐκλάμπρυνον, ὁ Θεός, ἵνα ὑμνῶ σε.</p> <p>Δεξιᾷ σου χειρὶ λαβὼν σὺ Λόγε, φύλαξόν με, φρούρησον, μὴ πῦρ με φλέξῃ τῆς ἀμαρτίας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται, παλινδρομοῦσα εἰς τὸ πρῶτον· ἰσοσθενὲς γὰρ ἐστι Πατρὶ καὶ Λόγῳ.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι, ὀδεύσωμεν εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου· εὐφράνθη μου τὸ πνεῦμα, συγχαίρει ἡ καρδιά.</p> <p>Ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ, φόβος μέγας· ἐκεῖ γὰρ θρόνων ἐκτεθέντων, κριθήσονται, ἅπασαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ γλῶσσαι.</p>		<p>Ὅταν θλίβομαι, σοῦ φωνάζω· Ἄκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ πόνου μου, Κύριε.</p> <p>Στοὺς ἐρημίτες ἀκατάπαυστος δημιουργεῖται ὁ πόθος τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά τους, γιατί εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν μάταιο κόσμο.</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα πρέπει τιμὴ καὶ δόξα, ὅπως ἀκριβῶς στὸν Πατέρα μαζί με τὸν Υἱό. Γι' αὐτὸ ἄς ψάλλουμε στὴν Ἁγία Τριάδα, πού εἶναι Μονοκρατορία.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Θεέ μου, μέ ὑψώσες στὰ πανύψηλα ὄρη τῶν νόμων σου· κάνε με λαμπρό με τίς ἀρετές, γιὰ νά σέ ὑμνῶ.</p> <p>Πιάνοντάς με μέ τό δεξί σου χέρι, Υἱέ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με, φρούρησέ με, γιὰ νά μὴ μέ κάψει ἡ φωτιά τῆς ἀμαρτίας.</p> <p>Δόξα...Καὶ νῦν...</p> <p>Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅλη ἡ κτίση ἀνακαινίζεται ἐπιστρέφοντας στὴν πρώτη ὡραιότητα. Διότι (τό Ἅγιο Πνεῦμα) εἶναι ἰσοδύναμο μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Ὅταν κάποιοι μοῦ λένε, ἄς πᾶμε στὸν Ναό τοῦ Κυρίου, εὐφραίνεται τό πνεῦμα μου, χαίρεται μαζί καὶ ἡ καρδιά μου.</p> <p>Στοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαυῖδ (στὴν Ἱερουσαλήμ) θά ἀναφανεῖ φόβος μέγας. Διότι ἐκεῖ θά ὑψωθοῦν θρόνοι δικαστικοί, καὶ θά κριθοῦν ὅλες οἱ φυλές καὶ οἱ γλῶσσες τῆς γῆς (ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς).</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p>
---	--	---

<p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἁγίῳ Πνεύματι, τιμὴν προσκύνησιν, δόξαν καὶ κράτος, ὡς Πατρὶ τε ἄξιον, καὶ τῷ Υἱῷ δεῖ προσφέρειν· Μονὰς γὰρ ἐστὶν ἡ Τριάς τῆ φύσει, ἀλλ' οὐ προσώποις.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Νῦν ἀναστήσομαι λέγει Κύριος, θήσομαι ἐν σωτηρίῳ, παρρησιάσομαι ἐν αὐτῷ.</p> <p>Στίχ. Τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἀγνά, ἀργύριον πεπυρωμένον, δοκίμιον τῆ γῆ, κεκαθαρισμένον ἑπταπλάσιως.</p> <p>Ἐωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' ΙΑ'.</p> <p>(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).</p> <p>Πεντηκοστάριο. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36).</p> <p>«Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37).</p> <p>Κανόνες.</p> <p>Ωιδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται· αὕτη γὰρ, Ἀθάνατε, ὡς πανσθενῆς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.</p> <p>Ὁ χερσὶν ἀχράντοις ἐκ χοός, θεουργικῶς κατ'</p>			<p>Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα πρέπει νὰ ἀναγνωρίζουμε καὶ νὰ προσφέρουμε τιμὴ, προσκύνηση, δόξα καὶ ἐξουσία, ὅπως ἀξίζει στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό. Διότι ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι Μονάδα ὡς πρὸς τὴ φύση, ὄχι ὅμως στὰ πρόσωπα.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Τώρα θά σηκωθῶ, λέγει ὁ Κύριος, θά σώσω (τὸν καταπιεζόμενο δίκαιο), θά κάνω φανερὴ σέ ὅλους τὴ δικαιοσύνη μου γιὰ χάρη του.</p> <p>Στίχος: Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι λόγια ἀγνά, ἀσήμι πυρωμένο, γνήσιο, δοκιμασμένο στό καμίνι καθαρισμένο ἑπταπλάσια.</p> <p>Ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο: Α' - ΙΑ'.</p> <p>(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 34-35).</p> <p>Πεντηκοστάριο. (Συλλειτουργικό.Σελίδα 36).</p> <p>«Σῶσον ὁ Θεός...».</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36--37).</p> <p>Κανόνες.</p> <p>Ωιδὴ Α'. Ἀναστάσιμος.</p> <p>Τὸ δικό σου τροπαιοῦχο (νικητήριο) χέρι δοξάσθηκε μέ δύναμη, ὅπως ἀρμόζει σέ Θεό. διότι αὐτό τό χέρι, Ἀθάνατε, ὡς παντοδύναμο πού εἶναι, συνέτριψε τοὺς ἐχθρούς, ἀνοίγοντας γιὰ χάρη τῶν Ἰσραηλιτῶν καινούριο δρόμο στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας.</p> <p>Ἐσύ πού μέ τὰ ἀμόλυντα χέρια σου μέ ἔπλασες ἀρχικά ἀπό τό χῶμα μέ θεϊκό τρόπο, ἄπλωσες τὰ χέρια σου στὸν</p>
--	--	--	---

ἀρχὰς διαπλάσας με, χεῖρας διεπέτασας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐκ γῆς ἀνακαλούμενος, τὸ φθαρέν μου σῶμα, ὃ ἐκ Παρθένου προσείληφας.

Νέκρωσιν ὑπέστη δι' ἐμέ, καὶ τὴν ψυχὴν τῷ θανάτῳ προδίδωσιν, ὃ ἐμπνεύσει θεία ψυχὴν μοι ἐνθείς· καὶ λύσας αἰωνίων δεσμῶν, καὶ συνανασθήσας, τῇ ἀφθαρσίᾳ ἐδόξασε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τῆς χάριτος Πηγὴ· χαῖρε ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιος· χαῖρε ἡ λυχνία καὶ στάμνος χρυσῆ, καὶ ὄρος ἀλατόμητον, ἡ τὸν Ζωοδότην, Χριστὸν τῷ κόσμῳ κύησασα.

Σταυροαναστάσιμος.

Χριστὸς θεοῖ με σαρκούμενος, Χριστὸς με ἀνυψοῖ ταπεινούμενος, Χριστὸς ἀπαθῆ ἐργάζεται, πάσχων ὁ Ζωοδότης φύσει σαρκός· ὅθεν ἀναμέλπω, χαριστήριον ὠδὴν· ὅτι δεδόξασται.

Χριστὸς ὑψοῖ με σταυρούμενος, Χριστὸς συνανιστᾷ με νεκρούμενος, Χριστὸς μοι ζωὴν χαρίζεται· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ χεῖρας κροτῶν, ἄδω τῷ Σωτῆρι, ἐπινίκιον ὠδὴν· ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Θεὸν Παρθένε συνέλαβες, Χριστὸν ἐν παρθενίᾳ δὲ τέτοκας, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Πάναγνε, ἕνα τῇ ὑποστάσει μονογενῆ, ἐν δυσὶν οὐσίαις, γνωριζόμενον Υἱόν· ὅτι δεδόξασται.

Σταυρὸ ἀνακαλώντας (παίρνοντας πίσω) ἀπὸ τῆ γῆ τὸ σῶμα μου, πού ὑπέκυψε στὴ φθορὰ, τὸ ὁποῖο σῶμα προσέλαβες ἀπὸ τὴν Παρθένο.

Νέκρωση δέχθηκε γιὰ χάρι μου, καὶ τὴ ζωὴ του παρέδωσε στὸν θάνατο, αὐτὸς πού ἔβαλε μέσα μου ψυχὴ μέ θεϊκό φύσημα. Καὶ ἀφοῦ μέ ἔλυσε ἀπὸ τὰ αἰώνια δεσμὰ καὶ μέ ἀνέστησε μαζί του, μέ ἐδόξασε κάνοντάς με ἀφθαρτο.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς θείας χάρις. Χαῖρε ἡ σκάλα καὶ ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, χαῖρε ἡ ἐπτάφωτη λυχνία καὶ ἡ χρυσὴ στάμνος (πού περιεῖχε τὸ Μάννα), καὶ ὄρος ἀλατόμητο (χωρὶς λατομεῖα, ἄθικτο), ἡ ὁποία γέννησες στὸν κόσμον τὸν Ζωοδότη Χριστό.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ Χριστὸς μέ θεοποιεῖ παίρνοντας σάρκα, ὁ Χριστὸς μέ ὑψώνει ταπεινώνοντας τὸν ἑαυτό του, ὁ Χριστὸς μέ κάνει ἀπαθῆ πάσχοντας ὁ Ζωοδότης, σύμφωνα μέ τὴ φύση τῆς σάρκα· Γι' αὐτὸ ψάλλω εὐχαριστήριο ὕμνο, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ὁ Χριστὸς, ἐνῶ σταυρώνεται μέ ὑψώνει, ὁ Χριστὸς, ἐνῶ πεθαίνει, μέ ἀναστήνει μαζί του, ὁ Χριστὸς μοῦ χαρίζει ζωὴ· γι' αὐτὸ χτυπώντας τὰ χέρια μέ χαρὰ ψάλλω στὸν Σωτῆρα νικητήριο ὕμνο, γιατί εἶναι δοξασμένος.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες, Παρθένε, τὸν Θεό, ἐγέννησες μέ παρθενία, τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε σῶμα ἀπὸ σένα, Πάναγνη, ἀλλὰ ἀναγνωρίζεται ὡς ἕνας κατὰ τὸ πρόσωπο Υἱός Μονογενῆς ἀλλὰ μέ δύο φύσεις (θεία καὶ ἀνθρώπινη), διότι εἶναι δοξασμένος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ποίαν σοι ἐπάξιον ᾠδὴν, ἢ ἡμετέρα προσοίσει ἀσθένεια; εἰ μὴ τὴν χαρμόσυνον, ἣν Γαβριὴλ ἡμᾶς ἐμυσταγώγησε! Χαῖρε Θεοτόκε, Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε.

Τῇ Ἀειπαρθένῳ καὶ Μητρὶ, τοῦ Βασιλέως τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἐκ καθαρωτάτης καρδίας πιστοί, πνευματικῶς βοήσωμεν· Χαῖρε Θεοτόκε, Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε.

Ἄπειρος ἢ ἄβυσσος τῆς σῆς, ἀκαταλήπτου κυήσεως Πάναγνε, πίστει ἀδιστάκτῳ οὖν, εἰλικρινῶς προσφερόμεν σοι λέγοντες· Χαῖρε Θεοτόκε Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε.

Ωιδὴ Γ'.

Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σου δόξης Φι λάνθρωπε.

Θεὸς μου ὑπάρχων Ἀγαθέ, πεσόντα κατωκτείρησας, καὶ καταβῆναι πρὸς με ἠδύοκησας, ἀνύψωσάς με διὰ σταυρώσεως, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ τῆς δόξης Κύριος, ὁ ἀνείκαστος ἐν ἀγαθότητι.

Ζωὴ ἐνυπόστατος Χριστέ, ὑπάρχων καὶ φθαρέντα με, ὡς συμπαθῆς Θεὸς ἐνδυσάμενος, εἰς χοῦν θανάτου καταβάς Δέσποτα, τὸ θνητὸν διέρρηξας, καὶ νεκροὺς τριήμερος, ἀναστάς

Τῆς Θεοτόκου.

Ποῖον ἐπάξιο ὕμνο νὰ σοῦ προσφέρει ἡ δική μας ἀσθένεια; παρὰ τὸν χαρμόσυνο ὕμνο, τὸν ὁ ποῖον ὁ Γαβριὴλ ἡμᾶς ἀποκάλυψε· Χαῖρε, Θεοτόκε Παρθένε, Μητέρα ἀνύμφευτη.

Στὴν παντοτεινὴ Παρθένο καὶ Μητέρα τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ἄνω Δυνάμεων ἀπὸ καθαρῶτατη καρδιά, πιστοί, ἄς κραυγᾶσουμε πνευματικά· χαῖρε, Θεοτόκε, Παρθένε Μητέρα ἀνύμφευτη.

Εἶναι ἄπειρη ἢ ἄβυσσος τῆς ἀκατανόητης ἐγκυμοσύνης σου, Πάναγνη· μέ ἀδίστακτη πίστη λοιπόν καὶ μέ εἰλικρίνεια προσφέρουμε σ' ἐσένα ὕμνο λέγοντας· Χαῖρε, Θεοτόκε, Παρθένε Μητέρα ἀνύμφευτη.

Ωιδὴ Γ'.

Ἐσὺ ὁ ὁποῖος μόνος γνωρίζεις καλὰ τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, καὶ ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ φύση τὴν προσέλαβες μέ συμπάθεια, περιζωσέ με μέ ἐξ ὕψους δύναμη, γιὰ νὰ κραυγᾶζω σ' ἐσένα· εἶναι ἅγιος ὁ ἔμψυχος ναὸς τῆς ἀνέκφραστης δόξας σου, φιλάνθρωπε.

Ἐνῶ εἶσαι Θεὸς μου, Ἀγαθέ, μέ λυπήθηκες πού ἔπεσα, καὶ μοῦ ἔκανες τὴ χάρη, νὰ κατεβῆς σ' ἐμένα. Μέ ἀνύψωσες μέ τὴ σταύρωσή σου, γιὰ νὰ φωνάζω σ' ἐσένα μεγαλόφωνα· Εἶσαι ἅγιος ὁ Κύριος τῆς δόξας, ὁ ἀνέκφραστος σέ ἀγαθότητα.

Ἐπειδὴ εἶσαι, Χριστέ, ἡ ζωὴ αὐτοπροσώπως, καὶ ἐπειδὴ ἔπεσα στὴ φθορὰ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ μέ ἐφόρεσες ὡς ἔνδυμα ὡς συμπαθῆς Θεός, καὶ ἀφοῦ κατέβηκες στὴ γῆ τοῦ θανάτου (στὸν τάφο), ἐξουδετέρωσες τὴ θνητότητα, καὶ ἀναστημένος τριήμερος ἔντυσες τοὺς νεκροὺς μέ

ἀφθαρσίαν ἠμφίεσας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, Παρθένε διὰ Πνεύματος, τοῦ παναγίου ἔμεινας ἄφλεκτος· ἐπεὶ σε βάτος τῷ νομοθέτῃ Μωσῆ, φλεγομένη ἄκαυστα, σαφῶς προεμήνυσε, τὴν τὸ πῦρ δεξαμένην τὸ ἄστεκτον.

Σταυροαναστάσιμος.

Τῷ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ πλανώμενον πρόβατον ἄραντι, καὶ καθελόντι διὰ ξύλου, τὴν αὐτοῦ ἁμαρτίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Τῷ ἀναγαγόντι, τὸν Ποιμένα τὸν μέγαν ἐξ ἄδου Χριστόν, καὶ τῇ αὐτοῦ ἱεραρχία, διὰ τῶν Ἀποστόλων, σοφῶς τὰ ἔθνη ποιμάναντι, ἐν ἀληθείᾳ, τῷ θείῳ πιστοί, Πνεύματι λατρεύσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τῷ ἐκ τῆς Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως βουλήσει Υἱῷ, καὶ τὴν τεκοῦσαν μετὰ τόκον, θεϊκῇ δυναστείᾳ, ἀγνήν παρθένον φυλάξαντι, τῷ ἐπὶ πάντων βοῶμεν Θεῷ· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Νεφέλην σε κούφην ἀψευδῶς, Παρθένε, ὀνομάζομεν, προφητικαῖς ἐπόμενοι ῥήσεσιν· ἐλήλυθε γὰρ ἐπὶ σοὶ Κύριος, καθελεῖν αἰγύπτια, πλάνης χειροποίητα, καὶ φωτίσαι τοὺς ταῦτα λατρεύοντας.

ἀφθαρσία.

Θεοτοκίον.

Μολονότι συνέλαβες στὰ σπλάχνα σου τὸν Θεό, Παρθένε, μέ τῆ χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, δέν κήκες· Ἐπειδὴ προμήνυε σαφέστατα στὸν νομοθέτη Μωσῆ, ἡ βάτος πού φλεγόταν χωρὶς νὰ καίεται, ἐσένα, ἡ ὁποία δέχθηκες τὴ φωτιά τῆς Θεότητος, πού δέν τὴν ἀντέχει κανεὶς.

Σταυροαναστάσιμος.

Σ' αὐτόν πού πήρε ἐπάνω στοὺς ὤμους του τὸ πλανώμενο πρόβατο, καὶ κατάργησε μέ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ τὴν ἁμαρτία του, στὸν Χριστό τὸ Θεό, ἄς φωνάξουμε· Ἐσύ πού ἀνύψωσες τὴ δύναμή μας, εἶσαι Ἅγιος, Κύριε.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού ἀνέβασε ἀπὸ τὸν ἄδη τὸν Χριστό τὸν μεγάλο Ποιμένα, τὸ ὁποῖο κυβέρνησε σοφὰ τὰ ἔθνη μέ τὴ δική του ἱεραρχία διὰ τῶν Ἀποστόλων μέ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη, πιστοί, ἄς τὸ λατρεύσουμε.

Θεοτοκίον.

Στὸν Υἱό, ὁ ὁποῖος σαρκώθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο μέ τὴ θέλησή του, χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ γέννηση φύλαξε μέ θεία δύναμη, ἀγνή Παρθένο, αὐτὴν πού τὸν ἐγέννησε, δηλαδὴ στὸν Θεό πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλους, ἄς φωνάξουμε· Εἶσαι Ἅγιος, Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀληθινὰ σέ ὀνομάζουμε, Παρθένε, ἀνάλαφρη νεφέλη ἀκολουθώντας τὰ προφητικά λόγια· διότι ἦλθε σ' ἐσένα ὁ Κύριος, γιὰ νὰ καταστρέψει τὰ αἰγυπτιακά χειροποίητα εἰδῶλα τῆς πλάνης, καὶ νὰ φωτίσει αὐτοὺς πού τὰ λάτρευαν.

Ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν σέ ὀνόμασε πύλη σφραγισμέ-

Σὲ ἐσφραγισμένην ἀληθῶς, χορὸς Προφητικός, πηγὴν, καὶ κεκλεισμένην πύλην ὠνόμασε, τῆς παρθενίας τῆς σῆς Πανύμνητε, τηλαυγῶς τὰ σύμβολα, ἡμῖν διαγράφοντα, ἣν ἐφύλαξας καὶ μετὰ γέννησιν.

Νοῦν τὸν ὑπερούσιον ἰδεῖν, ὡς θέμις ἀξιούμενος, ὁ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, περιχαρῆ σοι φωνὴν ἐκόμισε, τὴν τοῦ Λόγου σύλληψιν, ἐμφανῶς μηνύουσας, καὶ τὸν ἄφραστον τόκον κηρύττουςαν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργ. Σελίς 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Ὅρος σε τῇ χάριτι, τῇ θείᾳ κατάσκιον, προβλεπτικοῖς ὁ Ἀββακούμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Τίς οὗτος, Σωτήρ, ὁ ἐξ Ἐδώμ ἀφικόμενος, στεφηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν, πεφοινιγμένος τὴν στολὴν, ἐν ξύλῳ κρεμάμενος; Τοῦ Ἰσραὴλ ὑπάρχει οὗτος ὁ ἅγιος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἴδετε λαὸς τῶν ἀπειθῶν, καὶ αἰσχύνητε· ὃν ὡς κακοῦργον γὰρ ὑμεῖς, ἀναρτηθῆναι ἐν Σταυρῷ, Πιλάτῳ ἠτήσασθε φρενοβλαβῶς, θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, θεοπρεπῶς ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

νη καὶ κλεισμένη πηγὴ, πού φανερῶνουν σ' ἐμᾶς ὀλοφώτεινα τὰ σύμβολα τῆς δικῆς σου παρθενίας, Πανύμνητη, τὴν ὁποία διατήρησες καὶ μετὰ τὴ γέννηση.

Ἐπειδὴ ὁ Γαβριὴλ ἀξιώθηκε, νὰ δεῖ, ὅπως ἦταν φυσικό, τὸν ὑπερφυσικό Νοῦ, τὸν Θεό, Παρθένε παναμόλυντη, σοῦ μετέφερε χαρμόσυνο μήνυμα, τὸ ὁποῖο μὴνυε ὀλοφάνερα τὴ σύλληψη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ κήρυττε τὴν ἀνέκφραστη γέννησή του.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ προβλέποντας μὲ τὸ προορατικό του βλέμμα ἐσένα, Παναγία, ὡς σκιερὸ ὄρος, προανάγγελλε ὅτι ἀπὸ σένα θὰ προέλθει ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ (ὁ Μεσσίας) γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀνακαίνισή μας.

Ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ Σωτήρας, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἐδώμ (τὴ γῆ), φορῶντας στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, μέκατα-κόκκινη (αἱματωμένη) τὴ στολὴ του, κρεμασμένος στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ; Εἶναι ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ (πού ἔρχεται) γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀνάπλασή μας (τὴν ἀνακαίνισή μας).

Κοιτάξτε, λαέ τῶν ἀνυπότακτων, καὶ ντραπεῖτε. Διότι αὐτός πού ζητήσατε ὡς τρελοὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, νὰ κρεμασθεῖ ὡς κακοῦργος σὲ Σταυρό, ἀφοῦ κατέλυσε τοῦ θανάτου τὴ δύναμη, ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα, ὅπως ἀρμόζει σὲ Θεό.

Θεοτοκίο.

Θεοτοκίον.

Εύλον σε, Παρθένε, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· οὐ γὰρ τῆς βρώσεως καρπός, θανατηφόρος τοῖς βροτοῖς, ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν, ἀλλὰ ζωῆς τῆς αἰδίου ἀπόλαυσις, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Σταυροαναστάσιμος.

Τίς οὗτος ὡραῖος ἐξ Ἐδώμ, καὶ τούτου τὸ ἐρύθημα, τῶν ἱματίων ἐξ ἀμπέλου Βοσώρ; ὡραῖος ὅτι Θεός, ὡς βροτὸς δὲ αἷματι, σαρκός, τὴν στολὴν πεφοινιγμένος, ᾧ μελωδοῦμεν πιστοί· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Χριστὸς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, φανεῖς ἀρχιερεὺς ἡμῶν, τὴν ἁμαρτίαν διεσκέδασε, καὶ δείξας ξένην ὁδόν, τῷ ἰδίῳ αἷματι, εἰς κρείττονα καὶ τελειότερα, εἰσέδραμε δὲ σκηνήν, πρόδρομος ἡμῶν εἰς τὰ Ἅγια.

Θεοτοκίον.

Τῆς Εὐας τὴν πάλαι ὀφειλήν, ἀπέτισας Πανύμνητε, τῷ δι' ἡμᾶς φανέντι νέῳ Ἀδάμ· ἐνώσας γὰρ ἑαυτῷ, ἐξ ἀγνῆς συλλήψεως, σάρκα νοερὰν ἐμψυχωμένην, ἐκ σοῦ προῆλθε Χριστός, εἰς τὸ συναμφοτέρον Κύριος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄκουε θαυμάτων οὐρανέ, ἐνωτίζου δὲ ἡ γῆ, ὅτι θυγάτηρ χοϊκοῦ, τοῦ πεπτωκότος μὲν Ἀδάμ, Θεοῦ ἐχρημάτισε, τοῦ ἑαυτῆς Δημιουργοῦ τε λοχεύτρια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Σέ ἀναγνωρίζουμε, Παρθένε, δένδρο τῆς ζωῆς διότι δέν βλάστησε ἀπὸ σένα καρπὸς φαγώσιμος, θανατηφόρος γιὰ τοὺς θνητοὺς (τοὺς ἀνθρώπους), ἀλλὰ ἀπόλαυση τῆς αἰωνίου ζωῆς, γιὰ τὴ σωτηρία τῆ δικῆ μας, οἱ ὅποιοι σέ ὑμνοῦμε.

Σταυροαναστάσιμος.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὡραῖος πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰδουαία καὶ τὸ κόκκινο χρωμα τῶν ἐνδυμάτων του προέρχεται ἀπὸ τὴν κληματαριά τῆς πόλης Βοσώρ; Εἶναι ὡραῖος, διότι εἶναι Θεός, καὶ ὡς ἄνθρωπος εἶναι βαμμένος κόκκινος στὴ στολή μέ τὸ αἷμα τῆς σάρκας του, στὸν ὅποιο μελωδοῦμε οἱ πιστοί· Δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

Ὁ Χριστός, ἀφοῦ φάνηκε Ἀρχιερέας μας γιὰ τὰ μελλοντικά ἀγαθὰ, σκόρπισε τὴν ἁμαρτία, καὶ ἀφοῦ μᾶς ἔδειξε παράξενο δρόμο μέ τὸ δικό του Αἷμα, μπῆκε σέ ἀνώτερη καὶ τελειότερη σκηνή προχορώντας πρὶν ἀπὸ μᾶς στὰ τὰ Ἅγια (στὸν Οὐρανό).

Θεοτοκίο.

Ἐπλήρωσες τὸ παλαιὸ χρέος τῆς Εὐας, Πανύμνητε, μέ τὸν νέον Ἀδάμ τὸν Χριστό, πού ἐμφανίσθηκε γιὰ μᾶς· διότι ἀφοῦ ἔνωσε στὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἀγνή σύλληψή του, σάρκα μέ πνευματικὴ ψυχή, προῆλθε ἀπὸ σένα ὁ Χριστός, Κύριος καὶ μέ τίς δύο φύσεις του.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄκουε, οὐρανέ, καὶ βάλε στὰ αὐτιά σου γῆ, ὅτι ἡ Κόρη τοῦ γήινου, τοῦ Ἀδάμ πού ἔπεσε, ὑπῆρξε Μητέρα τοῦ δικοῦ της Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ, γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀναδημιουργία μας.

Ὑμνοῦμε τὸ μεγάλο καὶ φρικτὸ σου Μυστήριον· διότι μέ-

Ἕμνοῦμεν τὸ μέγα καὶ φορικτὸν σου μυστήριον· ὑπερκοσμίους γὰρ λαθῶν, Ταξιαρχίας ἐπὶ σέ, ὁ Ὦν καταβέβηκεν, ὡς ὑετός, ὁ ἐπὶ πόκον, Πανύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἁγίων ἁγία Θεοτόκε Πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης καὶ Κύριος, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἦιδὴ Ε΄. Ἀναστάσιμος.

Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει, τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καὶ φαιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον, φωτὶ τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Τὸν ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν μέγαν καὶ Κύριον, Ἰουδαῖοι διὰ ξύλου σταυροῦ ἐθανάτωσαν· ἀλλ' αὐτὸς ὡς πρόβατα νεκρούς, ἐν ἄδη τεθαμμένους, κράτους θανάτου ἐρρύσατο.

Τῷ Σταυρῷ σου τὴν εἰρήνην, εὐαγγελισάμενος, καὶ κηρύξας αἰχμαλώτοις Σωτὴρ μου τὴν ἄφεισιν, τὸν κρατοῦντα ἡσχυνας, Χριστέ, γυμνὸν ἠπορημένον, δείξας τῇ θείᾳ ἐγέρσει σου.

Θεοτοκίον.

Τὰς αἰτήσεις τῶν πιστῶς αἰτουμένων, Πανύμνητε, μὴ παρίδης, ἀλλὰ δέχου, καὶ ταῦτα προσάγαγε, τῷ Υἱῷ σου, Ἄχραντε, Θεῷ, τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ· σὲ γὰρ προστάτιν κεκτήμεθα.

νοντας ἀπαρατήρητος ἀπὸ τίς ἐπουράνιες ταξιαρχίες τῶν Ἀγγέλων ὁ Ὦν, ὁ Θεός, κατέβηκε σ' ἐσένα ὡς βροχὴ σάν ἐπάνω σέ τούφα μαλλιῶν, Πανύμνητη, γὰρ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀναδημιουργία μας.

Ἁγία τῶν ἁγίων, Θεοτόκε Πανύμνητη, ἡ ἐλπίδα τῶν ἐθνῶν, καὶ ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἀνέτειλε ἀπὸ σένα ὁ Λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης καὶ Κύριος, τὸν ὁποῖο ἰκέτευε, νὰ σωθοῦμε οἱ δούλοι σου.

Ἦιδὴ Ε΄. Ἀναστάσιμος.

Χριστέ μου, πού φώτισες μέ τὴ δικὴ σου λάμψη, καὶ χαροποίησες μέ τὸν Σταυρὸ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, φώτισε μέ τὸ φῶς τῆς δικῆς σου θεογνωσίας (τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ) τίς καρδιές ἐκείνων πού σέ ὑμνοῦν.

Τὸν Ποιμένα (τὸν βοσκό) τῶν λογικῶν προβάτων, τὸν μέγαν καὶ Κύριον, οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἐθανάτωσαν μέ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ αὐτὸς λύτρωσε ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου ὡς πρόβατα τοὺς νεκρούς, τοὺς θαμμένους στὸν ἄδη.

Μέ τὸν Σταυρὸ σου, Σωτὴρα μου, ἀφοῦ ἔφερες τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς εἰρήνης, καὶ κήρυξες στοὺς αἰχμαλώτους τὴν ἀπελευθέρωση, καταντρόπιασες, Χριστέ, τὸν ἐξουσιαστή τους, παρουσιάζοντάς τον γυμνὸ καὶ στερημένο ἀπὸ τὴν ἐξουσία του μέ τὴν Ἀνάστασή σου.

Θεοτοκίον.

Τίς ἰκεσίες αὐτῶν, πού τίς προβάλλουν μέ πίστη, Πολύμνητη (Παναγία), μὴ τίς παραβλέψεις, ἀλλὰ δέξου τις, καὶ παρουσιάσέ τις, Ἀμόλυνη, στὸν Υἱὸ σου, τὸν Θεό, τὸν μόνον εὐεργέτη· Διότι ἐσένα ἔχουμε προστασία.

Σταυροαναστάσιμος.

Σταυροαναστάσιμος

Ὁ πλοῦτος καὶ βάθος, σοφίας Θεοῦ! τοὺς σοφούς ὁ δρασόμενος Κύριος, τῆς τούτων πανουργίας ἐλυτρώσατο ἡμᾶς· παθῶν γὰρ ἐκουσίως, σαρκὸς ἐξ ἀσθενείας, ἐξ ἰδίας ἰσχύος, ζωοποιὸς νεκρὸς ἐγήγερται.

Θεὸς ὢν ἐνοῦται, σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ σταυροῦται καὶ θνήσκει καὶ θάπτεται, καὶ αὐθις ἐξανίσταται, καὶ ἀνεισι φαιδρῶς, σαρκὶ σὺν τῇ ἰδίᾳ, Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, μεθ' ἧς ἤξει καὶ σώσει, τοὺς εὐσεβῶς αὐτῷ λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἁγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἁγίων τὸν Ἅγιον τέτοκας, τὸν πάντας ἀγιάζοντα, Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν· διό σε βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν ἀπάντων, ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου, τῶν ποιημάτων καταγγέλλομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Εὐφραίνονται, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὀρῶσαί σε, ἀγάλλονται σὺν αὐταῖς, τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἤνωνται τῷ σῶ, Παρθένε Θεοτόκε· ὃν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Κινεῖσθωσαν, πᾶσαι γλῶσσαι βροτεῖαι καὶ ἔννοιαι, πρὸς ἔπαινον τοῦ βροτῶν, ἀληθῶς καλλωπίσματος· ἡ Παρθένος πάρεστι σαφῶς, δοξάζουσα τοὺς πίστει, ταύτης ὑμνοῦντας τὰ θαύματα.

Δοξάζεται, ὕμνος ἅπας σοφῶν καὶ ἐγκώμιον,

Ὁ πλοῦτος καὶ βάθος τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ! Ὁ Κύριος πού συλλαμβάνει τοὺς σοφούς, μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν πανουργία τους· διότι, ἔπαθε ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματος, μέ τῆ δική του δύναμη καὶ ἀναστήθηκε ὡς νεκρὸς πού δίνει ζωή.

Μολονότι εἶναι Θεός, ἐνώνεται μέ σῶμα γιά χάρη μας, καὶ σταυρώνεται καὶ πεθαίνει καὶ θάπτεται, καὶ πάλι ἀναστήνεται, καὶ ἀνεβαίνει μέ χαρά μαζί μέ τό δικό του σῶμα ὁ Χριστός πρὸς τόν Πατέρα του, μέ τό ὅποιο σῶμα θά ἔλθει καὶ θά σώσει, αὐτούς πού τόν λατρεύουν μέ εὐσέβεια.

Θεοτοκίο.

Ἡ Ἁγία τῶν ἁγίων, Παρθένε ἀγνή, γέννησες τόν Ἁγιώτερο ἀπὸ τοὺς ἁγίους, τόν Χριστό τόν Λυτρωτή, πού ἀγιάζει τοὺς πάντες. Γί' αὐτό σέ ἀνακηρύττουμε Βασίλισσα καὶ Κυρία, ὡς Μητέρα τοῦ Κτίστου ὄλων τῶν κτισμάτων.

Τῆς Θεοτόκου.

Εὐφραίνονται οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν βλέποντάς σε, χαίρονται μαζί τους τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων· Διότι ἔχουν ἐνωθεῖ μέ τόν Υἱό σου, Παρθένε Θεοτόκε, τόν ὅποιο δοξάζουμε ἐπάξια.

Ἄς κινηθοῦν ὅλες οἱ ἀνθρώπινες γλῶσσαι καὶ σκέψεις, γιά νά ἐπαινέσουν τό ἀληθινό κόσμημα τῶν ἀνθρώπων· ἡ Παρθένος εἶναι παροῦσα φανερά, δοξάζοντας αὐτούς πού μέ πίστη ὑμνοῦν τά θαύματά της.

Δοξάζεται κάθε ὕμνος σοφῶν καὶ ἐγκώμιο, πού προσφέρεται στήν Παρθένο καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι αὐτή

τῆ Παρθένω καὶ Μητρὶ, τοῦ Θεοῦ προσφερόμενος·
τῆς γὰρ δόξης γέγονεν, αὕτη ναὸς τῆς ὑπερθέου·
ἦν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος· οὐκ ἔστιν ὁ
ρουόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Σῶ-
σον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν
ἀσθενούντων, καὶ ἐπανόρθωσις.».

Τῷ πταίσματι τοῦ πρωτοπλάστου Κύριε,
δεινῶς ἐτραυματίσθημεν· τῷ δὲ μῶλωπι ἰάθημεν
τῷ σῶ, ᾧ ὑπὲρ ἡμῶν ἐτραυματίσθη Χριστέ· σὺ γὰρ
ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων, καὶ ἐπανόρθωσις.

Ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐξ ἄδου Κύριε, τὸ κῆτος χειρω-
σάμενος, τὸ παμφάγον Παντοδύναμε, τῷ σῶ
κράτει καθελῶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· σὺ γὰρ ζωὴ
καὶ φῶς ὑπάρχεις, καὶ ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε, τοῦ
γένους οἱ προπάτορες, τὴν Ἐδέμ ἀπολαμβάνοντες διὰ
σοῦ, ἦν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ ἀγνή,
καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Σταυροαναστάσιμος.

Νοῦς ὢν ἀπαθής, καὶ ἄυλος μίγνυται, Χριστὸς ὁ
Θεός, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ, μεσιτεύοντι, θεία φύσει
σαρκὸς τε παχύτητι, καὶ ὄλω μοι, ἀτρέπτως ὅλος
ἦνται, ἵνα σωτηρίαν ὄλω μοι, τῷ πεσόντι ὀρέξει
σταυρούμενος.

ἔγινε ναὸς τῆς δόξας πού ξεπερνᾷ τοὺς νομιζομένους
θεούς· τὴν ὁποία ἐπάξια δοξάζουμε.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Μᾶς ἐκύκλωσε ἡ χειρότερη ἄβυσσος. Δέν ὑπάρχει
αὐτός πού θά μᾶς σώσει. Θεωρηθήκαμε ὡς πρόβατα γιά
σφαγή. Σῶσε τόν λαό σου, Θεέ μας· διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ δύ-
ναμη τῶν ἀδυνάτων καὶ ἡ ἐπανόρθωση.

Μέ τό φταίξιμο τοῦ πρωτοπλάστου, Κύριε, τραυματι-
στήκαμε φοβερά· ἀλλά θεραπευθήκαμε μέ τόν δικό σου
τραυματισμό, πού τραυματίσθηκες γιά χάρη μας, Χριστέ·
διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ δύναμη τῶν ἀδυνάτων καὶ ἡ
ἐπανόρθωση.

Μᾶς ἀνέσυρες ἀπό τόν ἄδη, Κύριε, αἰχμαλωτίζοντάς
τον ὡς νά ἦταν κῆτος παμφάγο, Παντοδύναμε, κατα-
βάλλοντας μέ τή δύναμή σου τή δύναμη ἐκείνου· Διότι
Ἐσύ ὑπάρχεις ἡ ζωὴ καὶ τό φῶς καὶ ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Χαίρονται ἐξ αἰτίας σου, Παρθένε, οἱ προπάτορες (οἱ
πρόγονοι) τοῦ γένους μας ἀπολαμβάνοντας τὴν Ἐδέμ (τόν
παράδεισο), τὴν ὁποία ἔχασαν μέ τὴν παράβασή τους (τό
προπατορικό ἁμάρτημα). Διότι Ἐσύ εἶσαι ἀγνή καὶ πρὶν
ἀπό τὴ γέννηση καὶ μετὰ ἀπ' αὐτήν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐνῶ ἦταν Νοῦς ἀπαθής καὶ ἄυλος, ἐνώνεται ὁ Χριστός
ὁ Θεός μέ τόν ἀνθρώπινο νοῦ, πού μεσιτεύει στή θεία
φύση καὶ μέ τὴν παχύτητα τῆς σάρκα, καὶ μέ ὀλόκληρον
ἐμένα ἔχει ἐνωθεῖ ὀλόκληρος χωρίς μεταβολή· γιά νά δώ-
σει σωτηρία μέ τὴ σταύρωσή του σέ ὀλόκληρο ἐμένα πού
ἔπεσα.

Πίπτει περνησθεῖς, Ἀδάμ καὶ συντρίβεται, ἐλπίδι ψευσθεῖς πάλαι θεώσεως, ἀλλ' ἀνίσταται, τῇ ἐνώσει τοῦ Λόγου θεοῦμενος, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν κομίζεται, θρόνῳ ὡς Υἱὸς δοξάζεται, συνεδρεύων Πατρὶ τε, καὶ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐκστάς, ἀνάρχου Γεννήτορος, ἐν κόλποις ἀγνῆς Κόρης αὐλίζεται, καὶ καθίσταται, ὁ ἀμήτωρ ἀπάτωρ σαρκούμενος, ὁ τῆς δικαιοσύνης βασιλεύων Θεός· τούτου ἀγενεαλόγητος, ἡ φορικτὴ γενεὰ καὶ ἀπόρητος.

Τῆς Θεοτόκου.

Παρίστανται δουλοπρεπῶς τῷ τόκῳ σου, αἱ τάξεις αἱ οὐράνιαι, ἐκπληττόμεναι ἀξίως τὸ τῆς σῆς ἀσπόρου λοχείας Αἰπάρθενε· σὺ γὰρ ἀγνή καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Σεσάρκωται ὁ πρὶν ὑπάρχων ἄσαρκος, ὁ Λόγος ἐκ σοῦ, Πάναγνε, ὁ τὰ σύμπαντα βουλήματι ποιῶν, ὁ τῶν Ἀσωμάτων τὰ στρατεύματα, παραγαγὼν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ὡς παντοδύναμος.

Νενέκρωται ἐχθρὸς τῷ ζωηφόρῳ σου καρπῷ, θεοχαρίτωτε, καὶ πεπάτηται ὁ ἄδης προφανῶς, καὶ οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθημεν· διὸ βοῶ τὰ πάθη λῦσον, τὰ τῆς καρδίας μου.

Μικρὰ Συναπτὴ: (Συλλειτουργ. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Πέφτει χτυπημένος ὁ Ἀδάμ καὶ συντρίβεται, γιατί δι-
αψεύσθηκε παλαιά μέ τὴν ἐλπίδα τῆς θεώσεως, ἀλλά
ἀναστήνεται μέ τὴν ἔνωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ γί-
νεται Θεός, καὶ μέ πάθος παίρνει τὴν ἀπάθεια, καὶ δο-
ξάζεται ὡς Υἱὸς καθισμένος στὸν θρόνο μαζί καὶ μέ τὸν
Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα.

Θεοτοκίο.

Χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τίς ἀγκάλες τοῦ Ἄναρχου
Πατέρα, παίρνει ὕλη στίς ἀγκάλες τῆς ἀγνῆς Κόρης, καὶ
αὐτὸς πού ὡς Θεός δέν εἶχε Μητέρα, παίρνοντας σάρκα
γίνεται ἄνθρωπος χωρὶς πατέρα, ὁ Θεός πού εἶναι Βασι-
λιάς τῆς δικαιοσύνης· ἡ φοβερὴ γέννησή του, δέν ἔχει γε-
νεαλογία, καὶ εἶναι μυστηριώδης.

Τῆς Θεοτόκου.

Στέκονται δουλοπρεπῶς μπροστά στὸν Υἱό σου τὰ
οὐράνια τάγματα, ἐκπληττόμενα ἐπάξια, παντοτεινὴ
Παρθένε, ἀπὸ τῆ μητρότητά σου χωρὶς ἄνδρα· διότι Ἐσύ
εἶσαι ἀγνή καὶ πρὶν ἀπὸ τῆ γέννηση καὶ μετὰ τῆ γέννηση.

Πῆρε σάρκα ἀπὸ σένα, Πάναγνη, αὐτὸς πού πρὶν ἦταν
ἄσαρκος, αὐτὸς πού κάνει τὰ πάντα μέ τῆ βούλησή του,
αὐτὸς πού δημιούργησε τὰ στρατεύματα τῶν Ἀσωμάτων,
τῶν Ἀγγέλων, ἀπὸ τὸ μηδέν, ὡς παντοδύναμος.

Νεκρώθηκε ὁ ἐχθρὸς μέ τὸν ζωοπάροχο καρπὸ σου,
Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ πατήθηκε ὀλοφάνερα ὁ
ἄδης, καὶ οἱ φυλακισμένοι ἐλευθερωθήκαμε· γι' αὐτὸ φω-
νάζω, διάλυσε τὰ πάθη τῆς καρδιάς μου.

Μικρὴ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο μέ δόξα, ὡς Θεός, καὶ

Ἐξανέστης ὡς Θεός, ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, καὶ ἡ φύσις τῶν βροτῶν ὡς Θεόν σε ἀνύμνησε, καὶ θάνατος ἠφάνισται, καὶ ὁ Ἀδάμ χορεύει, Δέσποτα, καὶ ἡ Εὐὰ νῦν ἐκ τῶν δεσμῶν λυτρουμένη, χαίρει κράζουσα· Σὺ εἶ ὁ πᾶσι παρέχων, Χριστέ τὴν ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀναστάντα τριήμερον ἀνυμνήσωμεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον, καὶ πύλας τοῦ ἄδου συντριψάντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἐκ τάφου ἐγείραντα, Μυροφόροις ὀφθέντα καθὼς ἠυδόκησε, πρῶταις ταύταις τό, Χαίρετε, φήσας· καὶ Ἀποστόλοις χαρὰν μηνύων, ὡς μόνος ζωοδότης. Ὅθεν πίστει αἱ γυναῖκες, Μαθηταῖς σύμβολα νίκης εὐαγγελίζονται, καὶ ἄδης στενάζει, καὶ θάνατος ὀδύρεται, καὶ κόσμος ἀγάλλεται, καὶ πάντες συγχαίρουσι· Σὺ γὰρ παρέσχες πᾶσι, Χριστέ τὴν ἀνάστασιν.

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι:

(Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν περίοδον.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε κάμινον κατανοοῦμεν οἱ πιστοί· ὡς γὰρ παιδάς ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετός τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.».

ἀνέστησες μαζί σου τὸν κόσμο, καὶ τό γένος τῶν θνητῶν, τῶν ἀνθρώπων ὡς Θεὸς σ' ἐδόξασε, καὶ ὁ θάνατος ἀφανίστηκε, καὶ ὁ Ἀδάμ χορεύει χαρούμενος, Κύριε, καὶ ἡ Εὐὰ τώρα ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὰ δεσμὰ χαίρεται κραυγάζοντας· Ἐσύ εἶσαι, Χριστέ, πού προσφέρεις σέ ὅλους τὴν ἀνάσταση.

Οἶκος.

Ἄς ἀνυμνήσουμε ὡς Θεὸν Παντοδύναμο, αὐτόν πού ἀναστήθηκε τριήμερος, καὶ συνέτριψε τίς πύλες τοῦ θανάτου, καὶ ἀνέστησε ἀπὸ τὸν τάφο τούς ἀπὸ αἰῶνες νεκρούς, αὐτόν πού ἐμφανίστηκε στίς Μυροφόρες, καθὼς θέλησε, καὶ εἶπε σ' αὐτές πρῶτες τό χαίρετε, στέλνοντας μήνυμα χαρᾶς στοὺς Ἀποστόλους, ὡς μόνος Ζωοδότης. Γι' αὐτό μέ πίστη οἱ γυναῖκες ἀναγγέλλουν χαρμόσυνα στοὺς Μαθητές τὰ σύμβολα τῆς νίκης (κατὰ τοῦ θανάτου)· καὶ ὁ ἄδης στενάζει, καὶ ὁ θάνατος θρηνεῖ μεγαλόφωνα, καὶ ὁ κόσμος ἀγάλλεται, καὶ ὅλοι χαίρονται μαζί του· διότι Ἐσύ, Χριστέ, πρόσφερες σέ ὅλους τὴν ἀνάσταση.

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι:

(Ἀνάλογα μέ τὴν ἑορταστικὴν περίοδο).

(Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Ἐσένα, Θεοτόκε, σέ ἀναγνωρίζουμε οἱ πιστοὶ καμίνι· διότι, ὅπως τότε ἔσωσε τούς τρεῖς νέους ὁ ὑπερύμνητος Θεός, ἔτσι καὶ τώρα ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα μᾶς ξαναδημιούργησε στὴν κοιλία σου ὁ Θεός τῶν πατέρων μας, ὁ ἀξιέπαινος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐφριξε ἡ γῆ, ἀπόστρεψε (γύρισε) τό πρόσωπο ὁ ἥλιος,

Ἐφριξε γῆ, ἀπεστράφη ἥλιος, καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, διερράγη τὸ τοῦ Ναοῦ θεῖον καταπέτασμα, πέτραι δὲ ἐσχίσθησαν· διὰ Σταυροῦ γὰρ ἦρται ὁ δίκαιος, ὁ αἰνετός τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γεγονώς, ὡσεὶ ἀβοήθητος, καὶ τραυματίας ἐν νεκροῖς, ἐκουσίως τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ ὑπερυψούμενος, πάντας ἠλευθέρωσας, καὶ κραταιᾶ χειρὶ συνανέστησας, ὁ αἰνετός τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πηγὴ, ἀειζώου νάματος· χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς· χαῖρε τεῖχος τὸ τῶν πιστῶν· χαῖρε Ἀπειρόγαμε· χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρὰ, δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν, ὁ αἰνετός τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σταυροαναστάσιμος.

Πάλαι μὲν κατηράθη, τῷ τοῦ Ἄβελ, φοινιχθεῖσα αἷματι, ἀδελφοκτόνῳ γῆ χειρὶ, θεορρῦτῳ δὲ σου αἷματι, εὐλογεῖται ῥαντισθεῖσα, καὶ σκιρτῶσα βοᾷ· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θρηνεῖτω Ἰουδαίων, ὁ ἀντίθεος λαός, τὸ τόλμημα τῆς ἀναιρέσεως Χριστοῦ· τὰ δὲ ἔθνη εὐφραίνεσθωσαν, καὶ κροτεῖτωσαν τὰς χεῖρας, καὶ βοάτωσαν· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴδου ταῖς Μυροφόροις, ἐξαστράπτων, ἀνεβόα Ἄγγελος· τῆς ἀναστάσεως Χριστοῦ, δεῦτε ἴδετε τὰ

συσκοτίσθηκε τὸ φῶς, ξεσχίσθηκε τὸ ἱερό καταπέτασμα τοῦ ναοῦ, καὶ οἱ πέτρες σχίσθησαν· διότι ἐπάνω στὸν Σταυρό ὑψώθηκε ἀπὸ τῆ γῆ ὁ Δίκαιος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, ὁ ἀξιέπαινος καὶ ὑπερύμνητος.

Ἐσύ, μέ τό νά γίνεις ὡς ἀβοήθητος καὶ θανάσιμα τραυματισμένος μεταξύ τῶν νεκρῶν ὅπως ἐμεῖς μέ τῆ θέλησή σου, Ἐσύ πού ἀξίζει νά ὑψώνεσαι μέ ὕμνους, ὅλους μᾶς ἐλευθέρωσες, καὶ μέ τό πανίσχυρο χέρι σου μᾶς ἀνέστησες μαζί σου, ὁ ἀξιύμνητος Θεὸς τῶν πατέρων μας καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίο.

Χαῖρε πηγὴ τοῦ τρεχούμενου νεροῦ, πού δίνει αἰώνια ζωὴ· χαῖρε Παράδεισε τῆς ἀπολαύσεως· Χαῖρε τεῖχος τῶν πιστῶν· χαῖρε, Ἐσύ πού δέν ἔχεις πείρα γάμου· χαῖρε ἡ παγκόσμια χαρὰ, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέτειλε ὁ ἀξιύμνητος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Σταυροαναστάσιμος.

Παλαιὰ ἔγινε ἐπικατάρατη ἡ γῆ, διότι βάφηκε μέ τό αἷμα τοῦ Ἄβελ μέ ἀδελφοκτόνο χέρι. Ἀλλά μέ τό θεϊκό σου Αἷμα πού χύθηκε, ἀφοῦ ῥαντίσθηκε, εὐλογήθηκε, καὶ σκιρτώντας φωνάζει· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἄς θρηνεῖ ὁ ἐχθρικός πρὸς τὸν Θεὸ λαός τῶν Ἰουδαίων γιὰ τό τόλμημα τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὰ ἔθνη ἄς εὐφραίνονται, καὶ ἄς χειροκροτοῦν καὶ ἄς φωνάζουν· ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Νά, στίς Μυροφόρες φώναζε ἀστραφτερός Ἄγγελος· ἐλάτε, δεῖτε τὰ σημάδια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὰ σεντόνια καὶ τὸν τάφο καὶ κραυγάστε· Ὁ Θεὸς τῶν πατέ-

σύμβολα, τὰς σινδόνας, καὶ τὸν τάφον, καὶ
βοήσατε· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου.

Σὲ Ἰακώβ, Θεοτόκε, κλίμακα, προφητικῶς
κατανοεῖ· διὰ σοῦ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ
ὑπερυψούμενος, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις τε,
συναναεστράφη ὡς ηὐδόκησεν, ὁ αἰνετὸς τῶν
πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Χαῖρε Σεμνή, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον, ἐκ σοῦ
προῆλθεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ
ὑπερυψούμενος ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, δι'
εὐσπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὁ αἰνετὸς τῶν
πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Νέος Ἀδάμ, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου ὁ
προαιώνιος Θεός, ἐ χρημάτισεν ἀληθῶς, ὃν περ νῦν
ικέτευε, τὸν παλαιωθέντα με, ἀνακαινίσει
κραυγάζοντα· ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ
ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμὸς"

«Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν
χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας,
καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγοντες·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὁ βουλήσει ἅπαντα ποιῶν, ὁ καὶ
μετασκευάζων, ἐκτρέπων σκιὰν θανάτου, εἰς
αἰώνιον ζωὴν, τῷ πάθει σου, Λόγε Θεοῦ, σὲ
ἀπαύστως πάντα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ρων εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσένα, Θεοτόκε, ὁ Ἰακώβ προφητικὰ σέ βλέπει ὡς σκά-
λα· διότι μέσα ἀπὸ σένα φάνηκε ἐπάνω στὴ γῆ ὁ
ὑπερυψούμενος, καὶ συναναεστράφηκε μὲ τοὺς
ἀνθρώπους, ὅπως θέλησε ἀπὸ ἀγάπη ὁ ἀξιύμνητος τῶν
πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Χαῖρε Σεμνή, τό δέρμα (τό ἔνδυμα) τοῦ Ἀδάμ· διότι ἀπὸ
σένα προῆλθε ὁ Ποιμένας, ἀφοῦ φόρεσε ἀληθινὰ ὄλον
ἐμένα τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ἀκατανόητη εὐσπλαχνία, ὁ
ἀξιύμνητος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Νέος Ἀδάμ ἔγινε ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ἀγνά αἱμάτα σου ὁ
προαιώνιος Θεός· αὐτὸν τώρα ἰκέτευε, νὰ μὲ ἀνακαινίσει
ἐμένα πού πάλιωσα, καθὼς φωνάζω: Ὁ ἀξιύμνητος Θεὸς
τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ Η'. Ἀναστάσιμος

Μέσα στό καμίνι οἱ τρεῖς νέοι Ἰσραηλίτες, σάν σέ χω-
νευτήρι, μὲ τὸ κάλλος τῆς εὐσεβείας ἔλαμπαν πῖο καθαρά
ἀπὸ τὸ χρυσάφι ψάλλοντας· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα, τὸν
Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐσύ εἶσαι αὐτός, ὁ ὁποῖος μόνο μὲ τὴ θέλησή σου
δημιουργεῖς τὰ πάντα, ὁ ὁποῖος τὰ μεταποιεῖς, μετα-
τρέποντας τὴ σκιά τοῦ θανάτου σὲ αἰώνια ζωὴ μὲ τὸ πάθος
σου, Υἱέ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ· Ἐσένα ἀκατάπαυστα ὅλα τὰ
ἔργα σου σὲ ὑμνοῦν, καὶ σὲ ὑπερυψώνουν σὲ ὅλους τοὺς
αἰῶνες.

Σὺ καθεῖλες σύντριμμα Χριστέ, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν, ἐν πύλαις καὶ ὀχυρώμασι τοῦ ἄδου, ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. Σὲ ἀπαύστως πάντα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπόρως καὶ ὑπερφυῶς, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θείας, τεκοῦσαν τὸν μαργαρίτην, τὸν πολῦτιμον Χριστόν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

Δεῦτε λαοὶ προσκυνήσωμεν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔστησαν ἄχραντοι πόδες, καὶ ἐν ξύλῳ θεῖαι Χριστοῦ παλάμαι ζωοποιοί, ἐξετάθησαν εἰς πάντων σωτηρίαν βροτῶν, καὶ τάφον ζωῆς κυκλοῦντες μέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦλεγκται τῶν θεοκτόνων Ἰουδαίων, ἡ παράνομος συκοφαντία· ὃν γὰρ πλάνον ἔφησαν, ἐξηγέρθη ὡς δυνατός, μυκτηρίσας τῶν ἀνόμων τὰ σφραγίσματα. Διὸ γεγηθότες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τρισὶν ἐν ἀγιασμοῖς θεολογοῦντες, τῆς μιᾶς κυριότητος δόξαν, Σεραφεῖμ τὰ ἄχραντα, μετὰ

Ἐσὺ κατάργησες, Χριστέ, τὴ συντριβὴ καὶ τὴν ταλαιπωρία (τοῦ ἀνθρώπου), πού βρισκόταν στίς πύλες καὶ τὰ ὀχυρώματα τοῦ ἄδη, διότι ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο τριήμερος. Ἐσένα ἀκατάπαυστα ὅλα τὰ ἔργα ὡς Κύριο σε ὑμνοῦν, καὶ σε ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Αὐτὴν, ἡ ὁποία χωρὶς μεσολάβηση ἀνδρός καὶ μέτρο ὑπερφυσικό, ἀπὸ τῆ θεϊκῆ λάμψη γέννησε τὸν πολῦτιμο Μαργαρίτη, τὸν Χριστό, ἅς τὴν ὑμνήσουμε λέγοντας· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐλᾶτε λαοί, ἅς προσκυνήσουμε τὸν τόπο, ὅπου στάθηκαν τὰ ἀμόλυντα πόδια, καὶ οἱ θεϊκὲς παλάμες τοῦ Χριστοῦ, πού δίνουν ζωή, τεντώθηκαν ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καίπερικυκλώνοντας τὸν τάφο τῆς ζωῆς ἅς ψάλουμε· ἅς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίση τὸν Κύριο, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐλέγχθηκε καὶ ἀποδείχθηκε ψεύτικη ἢ παράνομη συκοφαντία τῶν θεοκτόνων (αὐτῶν πού ἐθανάτωσαν τὸν Θεό) Ἰουδαίων· διότι αὐτός, τὸν ὁποῖο ὀνόμασαν πλάνο, ἀναστήθηκε ὡς δυνατός ἐξευτελίζοντας τίς σφραγίδες τῶν ἀνόμων. Γι' αὐτό ἅς ψάλουμε χαρούμενοι· ἅς δοξολογεῖ ἡ κτίση ὅλη τὸν Κύριο, καὶ ἅς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ τὸν τρασάγιο ὕμνο τὰ ἀμόλυντα Σεραφεῖμ δοξάζουν μέ δέος καὶ ὡς δοῦλοι τῆ Θεότητα τῆς ἐνιαίας κυριαρχίας μέ τὰ τρία πρόσωπα· μαζί μέ αὐτὰ καὶ ἐμεῖς δείχνοντας

δέους δουλοπρεπῶς, τρισυπόστατον δοξάζουσι
Θεότητα· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς εὐσεβοῦντες
ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύρι-
ον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Τὴν παστάδα τὴν φωτοειδῆ, ἐξ ἧς ὁ τῶν
ἀπάντων Δεσπότης, ὡσπερ νυμφίος προελήλυθε
Χριστός, ὑμνήσωμεν ἅπαντες, ἐκβοῶντες· Πάντα
τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε, θρόνε ἔνδοξε, Θεοῦ, πιστῶν χαῖρε τὸ
τεῖχος, δι' ἧς φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἐξανέτειλε
Χριστός, τοῖς σέ μακαρίζουσι, καὶ βοῶσι πάντα τὰ
ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας αἴτιον ἡμῖν, τὸν Κύριον τεκοῦσα,
ικέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν βοῶντων ἐκτενῶς,
Παρθένε πανύμνητε· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη
βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν
πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν
τὴν κάμινον, ἵνα σε, Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως
μεγαλύνωμεν.

Ὡ πῶς ὁ λαὸς ὁ ἄνομος, ὁ ἀπειθῆς καὶ
πονηρὰ βουλευσάμενος, τὸν ἀλάστορα καὶ ἀσεβῆ

εὐσέβεια ἄς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ὅλη ἡ κτίσις κτίτον
Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν φωτεινὸν νυμφικὸν θάλαμο (τὴν Παναγία) ἀπὸ τὴν
ὁποία προῆλθε ὡς νυμφίος ὁ Χριστός, ὁ Κύριος τῶν ὅλων,
ἄς τὴν ὑμνήσουμε ὅλοι φωνάζοντας· Ὅλα τὰ ἔργα, τὸν Κύ-
ριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Χαῖρε θρόνε ἔνδοξε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Ἐσὺ τὸ τεῖχος τῶν
πιστῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέτειλε ὁ Χριστός, τὸ φῶς τῶν
σκοτισμένων, πού σέ μακαρίζουν καὶ κραυγάζουν· Ὅλα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους
τοὺς αἰῶνες.

Ἐσὺ πού γέννησες γιὰ μᾶς τὸν αἴτιο τῆς σωτηρίας,
ικέτευε γιὰ ὅλους, πού φωνάζουν ἐπίμονα, Παρθένε
πανύμνητη· δξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα, τὸν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ
ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα: (Συλλειτουργικὸ Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'.

Προτύπωση τῆς ἀγνῆς γεννήσεώς σου ἔδειξε ἡ βάτος,
πού ἔβγαζε φλόγες χωρὶς νά καίεται. Καὶ τώρα ἰκετεύουμε,
νά σβῆσεις τὸ καμίνι τῶν πειρασμῶν, πού ἀγριεύει
ἐναντίον μας, γιὰ νά σέ μεγαλύνουμε, Θεοτόκε,
ἀκατάπαυστα.

Ὡ πῶς ὁ παράνομος λαός, ὁ ἀπείθαρχος καὶ πονηρὰ
σκεπτόμενος, δικαίωσε τὸν κακοῦργο καὶ ἀσεβῆ (τὸν
Βαραββᾶ), καὶ καταδίκασε στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ τὸν

ἐδικαίωσε, τὸν δὲ δίκαιον ξύλω κατέκρινε, τὸν Κύριον τῆς δόξης! Ὁν ἐπαξίως μεγαλύνουμεν.

Σῶτερ, ὁ ἄμνός ὁ ἄμωμος, ὁ τὴν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν ἀράμενος, σὲ δοξάζομεν τὸν ἀναστάντα τριήμερον, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ θείῳ σου Πνεύματι, καὶ Κύριον τῆς δόξης, θεολογοῦντες μεγαλύνουμεν.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τὸν λαόν σου Κύριε, ὄνπερ ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι, κατ' ἐχθρῶν ἰσχὺν τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος, καὶ ταῖς σαῖς Ἐκκλησίαις Φιλάνθρωπε, βραβεύων τὴν εἰρήνην, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Σταυροαναστάσιμος.

Δεδόξασται τῇ ἀπορρήτῳ δυνάμει σου, ὁ Σταυρός σου Κύριε· σοῦ γὰρ τὸ ἀσθενές, ὑπὲρ δύναμιν πᾶσιν ἐδείχθη, δι' οὗ δυνατοὶ μὲν, καταβέβληνται εἰς γῆν, καὶ πτωχοὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνακομίζονται.

Νενέκρωται ὁ ἀμειδῆς ἡμῶν θάνατος· ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, σὺ γὰρ ἐπιφανεῖς, τοῖς ἐν ἄδη, Χριστέ, ἐδώρησω. Διὸ ὡς ζωὴν σε καὶ ἀνάστασιν, καὶ φῶς τὸ ἐνυπόστατον, ὑμνοῦντες μεγαλύνουμεν.

Ἄναρχος φύσις καὶ ἀπεριόριστος, ἐν τρισὶ γνωρίζεται, μόναις θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι· μία Θεότης Πατρί, Υἱῷ τε καὶ Πνεύματι, ἐφ' ἧ ὁ θεόφρων βασιλεὺς πεποιθῶς σώζεται.

Δίκαιο, τὸν Κύριο τῆς δόξης! Αὐτὸν μεγαλύνουμε.

Σωτήρα μας, πού εἶσαι ὁ Ἀμνός (τό ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ) ὁ καθαρός, ὁ ὁποῖος σήκωσες τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, ἐσένα δοξάζουμε, πού ἀναστήθηκες τριήμερος, μαζί καὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Θεϊκὸ Πνεῦμα· Καὶ θεολογώντας ὡς Κύριο τῆς δόξης σέ μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίο.

Σῶσε τὸν λαό σου, Κύριε, τὸν ὁποῖο ἀπέκτησες μὲ τό τίμιο αἷμα σου, καὶ χάρισε στὸν βασιλιά μας δύναμη κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ δῶσε, Φιλάνθρωπε, στὴν Ἐκκλησία σου ὡς βραβεῖο τὴν εἰρήνην, μὲ τίς θερμές ἰκεσίες τῆς Θεοτόκου.

Σταυροαναστάσιμος

Ἔχει δοξασθεῖ μὲ τὴν ἀνείπωτή σου (ἀνέκφραστή σου) δύναμη ὁ Σταυρός, Κύριε· διότι ἡ δική σου ἀδυναμία ἀποείχθηκε σέ ὅλους ἀνώτερη ἀπὸ κάθε δύναμη· Μὲ αὐτόν, (τὸν Σταυρό), οἱ μὲν δυνατοὶ ἔχουν πέσει καταβεβλημένοι στὴ γῆ, καὶ οἱ φτωχοὶ ἀνεβάζονται στὸν οὐρανὸ.

Ἔχει νεκρωθεῖ ὁ ἀγέλαστος (ὁ κατσούφης) θάνατός μας· διότι Ἐσύ, Χριστέ, ἀφοῦ φάνηκες, σ' αὐτούς πού ἦταν στὸν ἄδη, δώρισες ἀνάσταση ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Γι' αὐτό καὶ ὑμνώντας σέ μεγαλύνουμε, ὡς ζωὴ καὶ Ἀνάσταση καὶ προσωπικό φῶς (ὡς φῶς πού εἶσαι πρόσωπο).

Ἡ φύση τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἀναρχὴ καὶ δέν περιορίζεται, ἀναγνωρίζεται σέ τρία μοναδικὰ θεϊκὰ πρόσωπα· Μία Θεότητα στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό καὶ στό ἅγιο Πνεῦμα, στὴν ὁποία ὁ θεοφώτιστος βασιλιάς μας ἔχει πεποιθήση καὶ σώζεται.

Τῆς Θεοτόκου.

<p>Θεοτόκου.</p> <p>Ρίζης ἐκ Δαυῖδ ἐβλάστησας, προφητικῶς Παρθένε τοῦ θεοπάτορος, ἀλλὰ καὶ Δαυῖδ, ὡς ἀληθῶς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκοῦσα τὸν προφητευόμενον, τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνουμεν.</p> <p>Ἄπας ἐγκωμίων, Πάναγνε, νόμος ἠττᾶται τῷ μεγέθει τῆς δόξης σου, ἀλλὰ Δέσποινα παρ' ἱκετῶν ἀναξίων μὲν, ἐξ εὐνοίας δὲ σοὶ προσφερόμενον, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' εὐμενείας τὸ ἐφύμνιον.</p> <p>Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! σὺ γὰρ Παρθένε μόνη ὑπὲρ τὸν ἥλιον, πᾶσι δέδωκας κατανοεῖν τὸ καινότερον, θαῦμα Πάναγνε τῆς σῆς γεννήσεως, τὸ τῆς ἀκαταλήπτου. Διό σε πάντες μεγαλύνουμεν.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40). Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α'.- ΙΑ'. (Οκτώηχος. Σελίδες 203-213). Καὶ τῆς ἑορτῆς, ἐάν ὑπάρχει. Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43). Τροπάρια. Ὑμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν ἀνάστασιν. Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος</p>		<p>Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν Προφητῶν βλάστησες, Παρθένε, ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Δαυῖδ τοῦ προγόνου τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸν Δαυῖδ ἀληθινὰ ἐσὺ τὸν δόξασες, διότι γέννησες αὐτὸν πού ἔλεγαν οἱ Προφῆτες, τὸν Κύριο τῆς δόξης, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε.</p> <p>Ὅλη ἡ τάξη (τό μεγελεῖο) τῶν ἐγκωμίων εἶναι κατώτερο (νικιέται) ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς δόξης σου· ἀλλὰ, Κυρία, δέξου μὲ εὐμένεια (εὐνοϊκῶς) τὸν ὕμνο, πού σου προσφέρεται, Θεοτόκε, ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου.</p> <p>Ὡ στὰ ὑπερλογικὰ θαύματά σου! Διότι Ἐσύ, Παρθένε, πῶς πολὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο ἔδωσες σέ ὅλους τὴ δύναμη, νὰ κατανοοῦν, Πάναγνη, τὸ καινούριο θαῦμα τῆς γεννήσεώς σου, πού μένει ἀκατανόητο. Γι' αὐτὸ ὅλοι σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ: (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 40). Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α' ΙΑ'. (Οκτώηχος. Σελίδες 203-213). (Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει). Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 40-42,-43). Τροπάρια. Ὑμνοῦμε, Χριστέ, τὸ σωτηριῶδες πάθος σου, καὶ δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή σου. Ἐσύ πού ὑπέμεινες Σταυρό, καὶ κατήργησες τὸν θάνατο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας, Κύριε, ὡς μόνος Παντοδύναμος.</p>
---	--	--

παντοδύναμος.

Ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ· ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον· Κύριε δόξα σοι.

Ὅτε προσηλώθης τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, τότε ἐνεκρώθη τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ· ἡ κτίσις ἐσαλεύθη τῷ φόβῳ σου, καὶ ὁ ἄδης ἐσκυλεύθη τῷ κράτει σου· τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν τάφων ἀνέστησας, καὶ τῷ ληστῇ τὸν Παράδεισον ἤνοιξας· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, τὸ μνήμά σου κατέλαβον αἱ τίμιαι γυναῖκες· εὐροῦσαι δὲ τὸν τάφον ἀνεωγμένον, καὶ μαθοῦσαι παρὰ τοῦ Ἀγγέλου, τὸ καινὸν καὶ παράδοξον θαῦμα, ἀπήγγειλαν τοῖς Ἀποστόλοις, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν τῶν παθῶν θείαν μολώπωσιν, σοῦ προσκυνοῦμεν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὴν ἐν τῇ Σιών δεσποτικὴν ἱερουργίαν, τὴν ἐν τέλει τῶν αἰώνων θεοφανῶς γεγεννημένην· τοὺς γὰρ ἐν σκότει καθεύδοντας, ὁ ἥλιος ἐφώτισας τῆς δικαιοσύνης, πρὸς ἀνέσπερον χειραγωγῶν ἔλλαμψιν· Κύριε δόξα σοι.

Ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστησες τὸν ἄνθρωπο μέ τὴν ἀνάστασή σου, Χριστέ, ἀξιώσέ μας μέ καθαρὴ καρδίᾳ, νά σέ ὑμνοῦμε καὶ νά σέ δοξάζουμε.

Δοξάζοντας τὴ θεϊκὴ σου συγκατάβαση (εὐσπλαχνη κάθοδο) σέ ὑμνοῦμε, Χριστέ· γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο καὶ ἦσουν ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Πατέρα· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος καὶ θεληματικὰ ὑπέμεινες Σταυρό· ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, σὰν νά προερχόσουν ἀπὸ νυφικὸ θάλαμο, γιὰ νά σώσεις τὸν κόσμο. Κύριε, δόξα σοι.

Ὅταν καρφώθηκες στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, τότενεκρώθηκε ἡ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ· Ἡ κτίση σεισθήκε ἀπὸ τὸν φόβο σου, καὶ ὁ ἄδης λαφυραγωγῆθηκε (ἀπογυμνώθηκε) ἀπὸ τὴ δύναμή σου· τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τοὺς τάφους ἀνέστησες, καὶ γιὰ τὸν ληστὴ ἄνοιξες τὸν παράδεισο, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Θρηνώντας γοερά, μέ βιασύνη ἔφθασαν στό μνήμα σου οἱ σεβάσμιες γυναῖκες· Βρίσκοντας ὅμως τὸν τάφο ἀνοιγμένο, καὶ μαθαίνοντας ἀπὸ τὸν Ἄγγελο γιὰ τὸ καινούριο καὶ παράδοξο θαῦμα, ἀνήγγειλαν στοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, δωρίζοντας στόν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Προσκυνοῦμε, Χριστέ Θεέ μας, τὰ θεϊκὰ τραύματα τῶν παθῶν σου, καὶ τὴν θεϊκὴ ἱερουργία (σταυρικὴ σου θυσία) πού ἐγίνε στὴν Ἱερουσαλήμ, μέ τὴ θεϊκὴ σου παρουσία κατὰ τὸ τέλος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς (πρὸ Χριστοῦ)· Διότι φώτισες, Ἥλιε τῆς δικαιοσύνης, αὐτούς, πού κοιμῶνταν στό σκοτάδι (τοὺς νεκροὺς) ὀδηγώντας τους πρὸς τὸ φῶς, πού δέν δύει (δέν βασιλεύει)· Κύριε, δόξα σοι.

Γένος τῶν Ἰουδαίων, πού ἀγαπᾶτε τίς ταραχές,

Τὸ φιλοτάραχον γένος τῶν Ἰουδαίων, ἐνωτίσασθε· ποῦ εἰσιν οἱ Πιλάτῳ προσελθόντες; εἴπωσιν οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται· ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ μετετέθη ὁ ταφεῖς; ποῦ ἐπράθη ὁ ἄπρατος; πῶς ἐσυλήθη ὁ θησαυρός; τί συκοφαντεῖτε τὴν ἔγερσιν τοῦ σταυρωθέντος, παράνομοι Ἰουδαῖοι; Ἄνεστη ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, καὶ παρέχει τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελ. 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.

ἀκούστε καλά· ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ παρουσιάσθηκαν στὸν Πιλάτο (ζητώντας νὰ σφραγισθεῖ ὁ τάφος); Ἄς μᾶς ποῦν οἱ στρατιῶτες, ποῦ τὸν ἐφύλαγαν, ποῦ εἶναι οἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; Ποῦ μετατέθηκε ὁ θαμμένος; Ποῦ πουλήθηκε, αὐτός ποῦ δέν πουλιέται; Πῶς λαφυραγωγήθηκε ὁ θησαυρός (ὁ Χριστός); Γιατί συκοφαντεῖτε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σταυρωμένου, παράνομοι Ἰουδαῖοι; Ἀναστήθηκε αὐτός ποῦ καὶ μεταξὺ τῶν νεκρῶν παρέμεινε ἐλεύθερος, καὶ προσφέρει στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελ. 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.